

29, Förberedelser

Den mörka salen höll på drunkna i stearinljus, svarta, vita och röda... sorg, glädje och liv. Barnet tvättades noggrant med oljor för att rena kroppen på djupet, själens rening skulle komma sedan. Kvinnan på britsen pyntades med blommor där hon låg och svävade i något mellan koma och vakenhet. Hennes gyllene ögon stirrade tomt rätt upp i taket och hennes hår hade flätats till en krona på hennes huvud. Huden var blek, på ett ytterst onaturligt sätt, nästan som på hos en död. Läpparna torra och spruckna.

I en kammare bakom den stora salen förbereddes ledarna. Marieanne, profeten kläddes i en djupt lila kåpa med guldbroderier nertill. Hennes långa hår släpptes ut och bildade en slöja. Pastorn, budbäraren kläddes i en helt vit kåpa, endast ett svart kors prydde hans uppenbarelse. De två stod tysta medan "fotfolket" rusade runt dem för att förbereda dem inför den officiella ceremonin som skulle äga rum under kvällen.

Stefan Björk sneglade på Marieanne. Hon förde sig likt en drottning, och hon liknade en ängel där hon stod. Men, den här ängeln skrämdde honom och han vågade inte stirra länge utan vek försiktigt bort blicken för att återgå till den tysta meditationen.

Utanför kyrkan gick Conny med några killar. De höll vakt, men försökte smälta in så de rensade lite ogräs på en del gravar och kämpade med att visa en avslappnad attityd som för tillfället inte fanns.

Jerker följde efter sin chef, någonstans inuti hade han börjat känna sig orolig. De hade accepterat honom direkt, inga frågor, inga svar. Men han hade själv hjälpt till vid bortförandet av kvinnan och det lilla han visste om rätt och fel skrek höga klagovisor inom honom.

- Conny, vänta.

Den äldre mannen stannade irriterat och vände sig hetsigt om.

- Vad är det nu då?

Jerker tvekade, han ville inte reta upp gubben, men han måste härifrån.

- Jag höll på glömma att jag troligtvis inte kan stanna ikväll.

Den äldre mannen höjde sitt vänstra ögonbryn och ett cyniskt leende krusade hans läppar.

- Jaha.

Mannens korta svar kändes illavarslande.

- Ja, du förstår morsan fyller jämt imorgon och det är på andra sidan landet. Uppe i fjällen i norr... eh.. jag måste hinna dit, annars flår hon mig.

Han försökte avsluta med ett kort skratt, men det rispade i luften som ett smattrande från en döende gräsklippare. Saliven hade torkat ut. Conny stirrade lugnt på honom. Det var lugnet som oroade Jerker mest. Den mannen såg alltid arg och irriterad ut. Nu var hans ansikte helt avslappnat och han verkade harmonisk... på en man som Conny gav detta inte ett trevligt intryck utan en känsla av lugnet före stormen.

-Trodde du så att din morsa var död.

Paniken började sprida sig inom Jerker, kanske hade han sagt det, kanske inte. Att vara en lögnare var en sak under normala omständigheter, men just nu var han stressad... sanningar och lögn blev en gröt i hans

hjärna.

- Nä... det tror jag inte ...

- Tror du inte din mamma är dö?

- Nä jag menar... varför skulle jag säga något sånt. Han harklade sig besvärat och upptäckte att tre av de andra killarna hade slutit upp bakom honom. Det här bådade inte gott. Jerker försökte samla sig och skrattade ihåligt.

- Men det förstås behövs jag här så stannar jag ju helt klart.

- Jasså, vad vänligt av dig.

Conny släppte honom med blicken och spanade ut i terrängen.

- Så vad du vill ha sagt är att du är rädd.

Fortsatte han utan att fånga den yngre mannens blick.

- Rädd? nä.. varför skulle jag vara rädd.

Jerker tänkte i sitt inre att det skulle gå många år innan han kunde skratta åt hur jäkla nära han var att kissa ner sig, eller hur spänd han kände sig.

- Tror det är dags för dig och mig att ta en promenad Jerker.

Conny suckade uppgivet skakde på huvudet och sträckte på sig innan han satte sig på huk och knöt skorna.

- Ppp rprppromenad? Ordet höll inte på ta sig fram. Han hörde hur de andra männen var på väg bort, han skulle lämnas ensam med en man som han fruktade utan att ha gjort bort sig och nu, han hade gjort bort sig... han borde bara tyst ha smugit iväg....

- Ja, ett ytterst hälsosamt motionssätt. Man ska ta hand om kroppen förstår du Jerker, men det kan tänkas du inte förstår det, hört talesättet är huvudet dumt får kroppen lida.

Jerker svalde. Talesättet var bekant, men den här gången fruktade han att kroppen verkligen skulle bli lidande för hans dumbheter.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten